

Μακεδονικά

Τόμ. 25, Αρ. 1 (1986)

Μακεδονική ταφική στήλη

Μαρία Λαγογιάννη-Γεωργακαράκου

doi: [10.12681/makedonika.224](https://doi.org/10.12681/makedonika.224)

Copyright © 2014, Μαρία Λαγογιάννη-Γεωργακαράκου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Λαγογιάννη-Γεωργακαράκου Μ. (1986). Μακεδονική ταφική στήλη. *Μακεδονικά*, 25(1), 111–116.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.224>

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΑΦΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Στις αποθήκες του 'Αρχαιολογικού Μουσείου Θεσσαλονίκης φυλάσσεται μία ταφική στήλη, τυχαίο εύρημα από το Καλαμωτό του Νομού Θεσσαλονίκης¹ (πίν. 1).

Πρόκειται για μία ὀρθογώνια πλάκα από λευκό χοντρόκοκκο μάρμαρο πού το ὕψος της δὲν ξεπερνάει τὰ 0,74 μ., ἐνῶ τὸ πλάτος της φτάνει τὰ 0,89μ². Ἡ πλάκα εἶναι σχετικὰ λεπτή (0,05 μ.), ἐνῶ πλαταίνει αἰσθητὰ σ' ὄλο τὸ μήκος τῆς βάσης της (0,16 μ.), ὅπου σχηματίζεται ἕνας ὀριζόντιος κανόνας ὕψ. 0,08 μ.). Οἱ παρεῖς καὶ ἡ πίσω ὄψη εἶναι χοντροδουλεμένες καὶ φέρουν αἰσθητὰ τὰ ἴχνη τοῦ βελονιοῦ, ἐνῶ στὴν πρόσοψη ὑπάρχει παράσταση ἀπὸ ἀνάγλυφες μορφές πού πατοῦν στὸν κανόνα τῆς βάσης. Οἱ μορφές παρατάσσονται στὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ ἕναν κεντρικὸ ἄξονα πού εἰκονίζει ἕνα βωμὸ κι ἕνα δένδρο στὸν κορμὸ τοῦ ὁποῖου ἐλίσσεται ἕνα φίδι. Στὰ δεξιὰ τοῦ κεντρικοῦ ἄξονα εἰκονίζονται ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα, ἐνῶ στὰ ἀριστερὰ οἱ μορφές ἐνὸς ἱπέα κι ἐνὸς μικροῦ δούλου.

Ὁ ὄριμος ἄνδρας³ (πίν. 2), στὰ δεξιὰ, εἰκονίζεται μὲ μακρὸ χιτῶνα καὶ ἱμάτιο. Στέκεται μετωπικά, μὲ σταθερὸ τὸ ἀριστερὸ καὶ ἄνετο τὸ δεξιὸ σκέλος καὶ μὲ στροφὴ τῆς κεφαλῆς κατὰ τρία τέταρτα πρὸς τὰ ἀριστερὰ. Τὸ δεξιὸ του χέρι κάμπηται στὸν ἀγκώνα καὶ ἀκουμπᾶ στὸ στήθος, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ πέφτει στὰ πλάγια καὶ φαίνεται ὅτι κρατοῦσε ἕναν κύλινδρο⁴. Φυσιολογικὰ ἡ μορφή χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα ὀστεῶδες, φαρδὺ πρόσωπο πού ἔχει τονισμένα τὰ ζυγωματικά καὶ ἀπὸ ἕνα ψηλὸ μέτωπο πού τὸ χαράσσουν ὀριζό-

1. Ἄρ. εὔο. 6937. Βλ. ΑΔ 29 (1973-74) Β₃—Χρονικά, 687, ἀρ. 3, πίν. 497 δ. Γιά τὴν ἄδεια δημοσίευσης τῆς στήλης εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση τὴν Ἐφορὸ Ἄρ-χαιοτήτων κ. Κ. Ρωμοπούλου.

2. Λεῖπει ἕνα κομμάτι μαρμάρου ἀπὸ τὴν ἐπάνω ἀριστερὴ γωνία τῆς πλάκας κι ἕνα μικρότερο ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς. Παρατηροῦνται ἀκόμη δυὸ μεγάλες ρωγμές, μιὰ ὀριζόντια στὸ δεξιὸ μισὸ τῆς πλάκας καὶ σὲ ὕψος 0,25 μ. καὶ μιὰ κατακόρυφη στὸ ἀριστερὸ μισὸ πού ξεκινᾶ σὲ ὕψος 0,46 μ. Δυὸ μικρότερες ρωγμές ὑπάρχουν στὸν κανόνα πού ὀρίζει τὴν κάτω πλευρὰ τῆς στήλης, ἐνῶ εἶναι συγκολλημένο ἕνα μικρὸ κομμάτι μαρμάρου στὸ δεξιὸ του ἄκρο.

3. Ἡ μορφή διατηρεῖται γενικὰ σὲ καλὴ κατάσταση. Ἔχει χτυπηθεῖ τὸ πρόσωπο στὴν περιοχὴ τῆς μύτης.

4. Ὁ κύλινδρος ἔχει σπάσει.

ντιες ρυτίδες. Τὴν ὄλη εἰκόνα συμπληρώνουν τὰ κοντὰ σγουρὰ μαλλιά ποὺ ἀφήνουν τὸ μέτωπο καὶ τὰ αὐτιά ἀκάλυπτα.

Ἡ γυναικεία μορφή δίπλα (πίν. 3) φορεῖ χιτῶνα καὶ ἱμάτιο ποὺ περνᾷ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Εἰκονίζεται καθισμένη σὲ τρία τέταρτα πάνω σὲ δίφρο, ἐνῶ τὰ πόδια της πατοῦν σὲ χαμηλὸ ὑποπόδιο. Τὸ δεξιὸ της χέρι λυγίζει στὸν ἀγκώνα καὶ ὑψώνεται γιὰ νὰ πιάσει μιὰ πτυχὴ τοῦ ἱματίου, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ ἀκουμπᾷ μαλακὰ πάνω στὰ πόδια της. Τὸ ὄμοιδὸς καὶ ἀρρυθίδωτο πρόσωπό της χαρακτηρίζεται ἀπὸ μεγάλα μάτια καὶ ἀπὸ ἓνα μικρὸ στόμα. Τὰ μαλλιά της (ὄσα μένουν ἀκάλυπτα ἀπὸ τὸ ἱμάτιο) χωρίζουν στὴ μέση καὶ μὲ ἀπαλοὺς κυματισμοὺς κατευθύνονται πρὸς τὰ πλάγια.

Ὁ νέος ἱππίας¹ (πίν. 4) εἰκονίζεται πάνω σὲ ἄλογο ποὺ καλπάζει πρὸς τὰ δεξιά. Φορεῖ κοντὸ χιτῶνα καὶ χλαμύδα ποὺ πορπώνεται στὸ δεξιὸ τοῦ ὄμο. Φυσιογνωμικὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἓνα ὄμοιδὸς πρόσωπο μὲ μεγάλα μάτια καὶ κανονικὸ στόμα. Τὰ μαλλιά του εἶναι κοντὰ καὶ περιβάλλον τοξωτὰ τὸ πρόσωπο ἀφήνοντας ἐλεύθερο τὸ μέτωπο καὶ τὰ αὐτιά. Ἡ κόμμωσή του εἰδικότερα διαμορφώνει κοντὲς δρεπανόσχημες ὁμάδες μαλλιών ποὺ διατάσσονται σὲ ἐπάλληλες σειρὲς μὲ κατεύθυνση ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ μπρῶς.

Ἡ μορφή τοῦ μικροῦ δούλου τέλος εἰκονίζεται μὲ κοντὸ χιτῶνα καὶ σὲ στάση τριῶν τετάρτων. Ἔχει κοντὰ μαλλιά ποὺ διατάσσονται σὲ δρεπανόσχημες ὁμάδες καὶ πλαισιώνουν τοξωτὰ τὸ μέτωπο ἀφήνοντας ἀκάλυπτα τὰ αὐτιά.

Ἡ ἀπόδοση τῶν μορφῶν γίνεται προσεκτικὰ καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα ἰδιαίτερα ἀναλυτικὰ. Στὸ πλάσιμο τῶν προσώπων ἰσχύουν δυὸ διαφορετικὲς τάσεις: Τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας καὶ τοῦ ἱππία πλάθεται μαλακὰ, χωρὶς ἐντονους κυματισμοὺς καὶ ἀπότομες μεταβάσεις. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, στὸ πρόσωπο τοῦ ὄμοιδου ἄνδρα κυριαρχεῖ ἓνα ρεαλιστικότερο στυλ ποὺ ἐκφράζεται μὲ τοὺς κυματισμοὺς τοῦ μετώπου, τὶς ρινοχειλικὲς αὐλακίες, τὰ ἐντονα ζυγωματικὰ καὶ τὰ τονισμένα ὀστά τῆς γνάθου ποὺ κόβονται ἀπότομα καὶ διακρίνονται ξεκάθαρα ἀπὸ τὸ λαιμό. Στὸ πλάσιμο τῶν ὀφθαλμῶν ἀξιοσημείωτη λεπτομέρεια ἀποτελοῦν τὰ παχιά, σαρκώδη βλέφαρα. Οἱ κομμώσεις δίνουν ἀπαλὴ εἰκόνα, ἀκόμη καὶ ἐκείνη τοῦ ὄμοιδου ἄνδρα ὅπου παρατηροῦμε στρογγυλὲς τρυπανιὲς γιὰ τὴ δῆλωση τῶν βοστρύχων. Ἀξίζει ἀκόμη νὰ ἀναφερθεῖ ἡ ἀπόδοση τῶν ἐνδυμάτων ποὺ γίνεται ἰδιαίτερα ἐπιμελημένα καθὼς οἱ πτυχὲς ἀφήνουν νὰ διακρίνονται τὰ περιγράμματα καὶ οἱ καμπύλες τοῦ σώματος.

1. Ἔχει χτυπηθεῖ ἡ μύτη καὶ λείπει ἡ δεξιὰ κνήμη. Φθορὸς ἔχει ὑποστει καὶ ἡ μορφή τοῦ ἄλογου καθὼς ἔχει χτυπηθεῖ δυνατὰ ἓνα μέρος τοῦ κεφαλοῦ καὶ λείπει ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ δυὸ πόδια τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

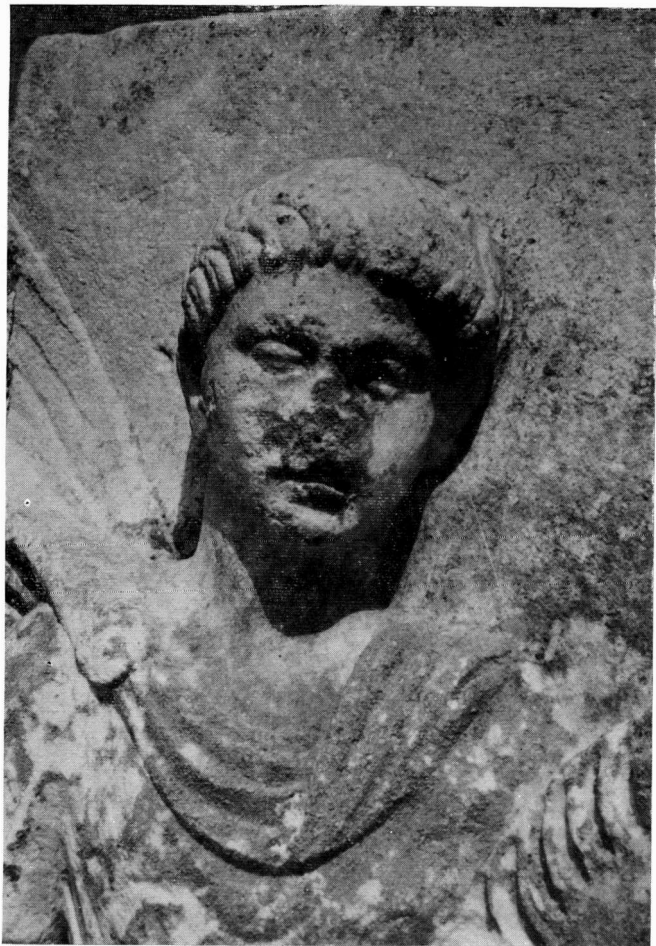
Ταμική στήλη στο Μοναστή Θεσσαλονίκης, α. ένο. 6937

*Ανδρική μορφή. Λεπτομέρεια από την ταφική στήλη του Μουσείου
Θεσσαλονίκης, αρ. ενρ. 6937*

Ανδρική και γυναικεία μορφή. Λεπτομέρεια από την ταφική στήλη
του Μουσείου Θεσσαλονίκης, αρ. ενρ. 6937

*Νέος ιπκέας. Λεπτομέρεια από την ταφική στήλη του Μουσείου
Θεσσαλονίκης, αρ. ενθ. 6937*

Το ανάγλυφο γενικά έχει λαξευτεί από έναν τεχνίτη που ξέρεי να δουλεύει με μεράκι τις λεπτομέρειες χωρίς ωστόσο να αποφεύγει και τη συνοπτικότερη απόδοση άλλων σημείων. Έτσι, δίπλα στο περίτεχνο άνεμισμα της χλαμύδας του ίππεία έχουμε το βιαστικό πλάσιμο τών αυτιών και την περιληπτική απόδοση του πίσω μέρους της κόμμωσης¹. Υπάρχει τέλος ή προσπάθεια να δηλωθούν διαφορετικά επίπεδα κι αυτό πραγματοποιείται μ' ένα έκτυπο-πρόστυπο ανάγλυφο. Το δεξί χέρι της γυναίκας και τὰ πόδια της άριστερης πλευράς του άλόγου άποδίδονται σε χαμηλό ανάγλυφο, ενώ τὸ πίσω πόδι του ίππεία δηλώνεται χαρακτά.

Αν θελήσουμε στη συνέχεια να εντάξουμε τὴ στήλη σε κάποια χρονικά πλαίσια, τότε ιδιαίτερα σημαντικό είναι τὸ σχήμα² της κόμμωσης του ίππεία που άντλεί από τὴν εικονογραφία τών πορτραίτων του αυτοκράτορα Τραϊανού³. Στὰ ίδια χρόνια συγκλίνουν άλλωστε και τὰ ιδιαίτερα τεχνοτροπικά χαρακτηριστικά του ανάγλυφου, ὅπως τὰ περιγράψαμε παραπάνω.

Βρισκόμαστε σε μιὰ ἐποχή που στη Μακεδονία άνθει τὸ ταφικό πορταίτο. Ἀνάνομοι τεχνίτες⁴, περισσότεροι ἢ λιγότερο επιδέξιοι και διεσπαρμένοι σ' ὅλοκληρη τὴ ρωμαϊοκρατούμενη ἐπαρχία, εικονίζουν μορφές νεκρῶν και ζώντων συγγενῶν⁵. Αν ἐξαιρέσουμε μερικά ὀλόγλυφα παραδείγματα, τὸ ταφικό πορταίτο ἐκφράστηκε κατὰ κύριο λόγο σε ανάγλυφη μορφή πάνω σε στήλες, κυκλικά ανάγλυφα, βωμούς και σαρκοφάγους. Στους πέντε περι-

1. Οί λεπτομέρειες θὰ πρέπει να εἶχαν ἀποδοθεῖ χρωματικά.

2. Χρησιμοποιούμε ἐδῶ τὸ γενικότερο ὄρο «σχῆμα» διακρίνοντάς τον ἀπὸ τὸν ὄρο «τύπος» που προϋποθέτει ὄχι μόνο τὴν ὕπαρξη ἑνὸς ἀρχικοῦ μοντέλου ἀλλὰ και τὴν πιστὴ ἐπανάληψη ὀρισμένων λεπτομερειῶν. Στὰ πορταίτα τών Ρωμαίων αυτοκρατόρων ἡ διάταξη της κόμμωσης ἀποτελεῖ σημαντικό ρυθμιστὴ τοῦ τύπου και ὑπόκειται σε μιὰ ἀσθηρὴ πειθαρχία. Ἀντίθετα, στὰ πορταίτα που ἐξετάζουμε ἡ κόμμωση δὲν ἐπαναλαμβάνει ἀσθηρὰ τις λεπτομέρειες κάποιου συγκεκριμένου τύπου ἀλλὰ βασίζεται σ' ἕνα γενικό σχῆμα.

3. Βλ. W. H. G r o s s, Bildnisse Trajans. Das römische Herrscherbild II, Berlin 1940, πιν. 13α.

Ἡ κόμμωση τοῦ ὄριμου ἀνδρα θυμίζει ἀνάλογες της ἐποχής τών Φλαβίων, βλ. G. D a l t r o p, U. H a u s m a n n, M. W e g n e r, Die Flavier. Das römische Herrscherbild II, 1, Berlin 1966, πιν. 21c, 21d. Ἐχει ἀποδειχθεῖ γιὰ τὸ ἔθνος της Μακεδονίας, ὅτι στὰ πορταίτα της ἐποχής τοῦ Τραϊανού ἐπιβιώνουν στοιχεία της ἐποχής τών Φλαβίων και ιδιαίτερα τὰ σχῆματα τών κομμώσεων. Σχετικά βλ. Μ. Λ α γ ο γ ι ἄ ν ν η, Πορταίτα σε ταφικά μνημεία της Μακεδονίας κατὰ τὴν περίοδο της Ρωμαϊοκρατίας, Διδακτορική διατριβή, Θεσσαλονίκη 1983, 53.

4. Γνωρίζουμε μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Εὐάνδρου, τεχνίτη ἀπὸ τὴ Βέροια. Σχετικά βλ. Μ. Λ α γ ο γ ι ἄ ν ν η, ὀ.π., 78 κ.έ., ὅπου γίνονται παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐργαστηριακὴ προέλευση τών ταφικῶν πορταίτων της Μακεδονίας.

5. Ἐλάχιστες φορές εικονίζεται ὁ νεκρὸς μόνος του. Συχνότερα συνοδεύεται ἀπὸ ἕναν ἢ και περισσότερους συγγενεῖς (γονεῖς, σύζυγος ἢ παιδιά).

που αϊώνες τῆς ζωῆς του¹, συναντήθηκαν και δέθηκαν ἄρμονικά ἢ ἑλληνιστική παράδοση τῆς Μακεδονίας με τὶς νεοφερμένες ρωμαϊκὲς τάσεις, ἐκφρασμένες σὲ διάφορους εἰκονογραφικοὺς τύπους.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τοῦ εἶδους ἀποτελεῖ τὸ μνημεῖο ποὺ ἐξετάζουμε. Ὁ ὄριμος ἄνδρας ἀποδόθηκε στὸ γνωστὸ ἀπὸ τὴν ὑστεροελληνιστικὴ παράδοση ἀγαλματικὸ τύπο τοῦ νέου τῆς Ἑρέτριας. Πρόκειται γιὰ ἕναν τύπο ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα συχνὸς στὰ μακεδονικὰ ταφικὰ ἀνάγλυφα. Τὸ ἴδιο συχνὰ ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος τῆς γυναικείας μορφῆς ποὺ εἶναι καθαρὰ ἑλληνικὸς² καὶ δὲν ἀπαντᾷ στὰ ταφικὰ μνημεῖα τῶν δυτικῶν ρωμαϊκῶν ἐπαρχιῶν. Στὴν τοπικὴ παράδοση ἀνήκει ἀκόμη ἡ μορφή τοῦ ἱπέα ποὺ ἀποδίδεται σύμφωνα με τὸ γνωστὸ εἰκονογραφικὸ τύπο τοῦ Θρακὸς ἱπέως³ κι ἀκόμη τὸ φίδι ποὺ ἐλίσσεται στὸ δένδρο, χθόνιο σύμβολο ποὺ συνοδεύει συνήθως τὶς μορφὲς τῶν νεκρῶν⁴. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ρωμαϊκὰ πρότυπα ἀκολουθεῖ ὁ τεχνίτης στὴν ἀπόδοση τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱπέα καὶ τοῦ ὄριμου ἄνδρα, καθὼς τὸ σχῆμα τῆς κόμμωσῆς τους ἐπηρεάζεται ἔντονα ἀπὸ τὸ ἐπίσημο αὐτοκρατορικὸ πορτραῖτο⁵.

Προχωρώντας στὴν ἑρμηνεῖα καὶ ταύτιση τῶν μορφῶν, ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι με τὸ πρόβλημα κατὰ πόσο τὰ πρόσωπα ποὺ περιγράψαμε ἀποδίδουν τὰ πραγματικὰ φυσιολογικὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνων ποὺ εἰκονίζονται. Παρατηροῦμε ἄρχικὰ ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ ἱπέα ἐπαναλαμβάνεται με μικρὲς ἀποκλίσεις καὶ σὲ ἄλλα μνημεῖα τῆς περιοχῆς⁶. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ γυναικεῖο πορτραῖτο⁷. Δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἀμφιβολία ὅτι τὰ ἐξατομικευμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ ὄριμου ἄνδρα ὀφείλονται σὲ μιὰ γενικότερη

1. Ταφικὰ πορτραῖτα ἔχουν διαπιστωθεῖ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ πρώτου π.Χ. αἰ. μέχρι τὰ τέλη τοῦ τέταρτου μ.Χ. αἰ.

2. Παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα: A. Co n z e, Die attischen Grabreliefs herausgegeben im Auftrage der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften zu Wien, Berlin 1893-1922, II, 2, πίν. CCLVI ἀρ. 1168, ἀπὸ τὸ Βυζάντιο: N. F i r a t l i, Les stèles funéraires de Byzance grécoromaine, Paris 1964, πίν. XII εἰκ. 84, 85 καὶ πίν. XIV εἰκ. 44, 58 καὶ ἀπὸ τὴν κεντρικὴν περιοχή: E. P f u h l - H. M ö b i u s, Die ostgriechischen Grabreliefs, Mainz/R. 1977-1979, I, πίν. 17 ἀρ. 66, πίν. 136 ἀρ. 918, πίν. 138 ἀρ. 921 καὶ πίν. 149 ἀρ. 989.

3. Μετὸν εἰκονογραφικὸν τύπον τοῦ Θρακὸς ἱπέως ἀσχολήθηκε πρῶτος ὁ A. Du m o n t, Rapport sur un voyage archéologique en Thrace, Paris 1869. Στὴ συνέχεια ἀκολούθησαν πολλοὶ ἄλλοι. Σχετικὸ σχόλιο βλ. M. Λ α γ ο γ ι ἄ ν ν η, ὁ.π., 15.

4. Γιὰ τὸ φίδι στὴν περιοχή τῆς Β. Μακεδονίας βλ. S. D ü l l, Die Götterkulte Nordmakedoniens in römischer Zeit, «Münchener archäologische Studien» 7 (1977) 137 κ.έ.

5. Βλ. παραπάνω.

6. Πρβλ. τὸ θραυσμὰ τοῦ ἐπιτόμβιου κυκλικοῦ ἀνάγλυφου ἀρ. εὔρ. 299 Μουσείου Θεσσαλονίκης. Ἐπίσης τὴ σαρκοφάγο ἀρ. εὔρ. 1722 τοῦ ἴδιου Μουσείου.

7. Πρβλ. τὶς σαρκοφάγους ἀρ. εὔρ. 1722 καὶ 1942 τοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης.

τάση της εποχής να εικονίζονται οι άνδρικές μορφές ρεαλιστικότερα από τις γυναικείες¹. Καταλήγουμε συνεπώς στο συμπέρασμα ότι οι κεφαλές που εξετάζουμε δεν αντιγράφουν τα χαρακτηριστικά κάποιων συγκεκριμένων προσώπων, αλλά αποτελούν περισσότερο γενικά εικονογραφικά σχήματα. Η διαπίστωση αυτή ισχύει για όλα τα ταφικά πορτραίτα της Μακεδονίας, όπως έχει δείξει η πρόσφατη μελέτη τους². Γνωρίζουμε σήμερα ότι οι τριάντες είχαν στη διάθεσή τους έτοιμα εικονογραφικά σχήματα που ήταν δυνατό να τα επαναλάβουν άκομη και πανομοιότυπα σε άλλα μνημεία. Τα στοιχεία που συνήθως ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα ήταν ή ηλικία και ίσως καθοριστικά φυσιολογικά χαρακτηριστικά. Στο σημείο αυτό ήταν δυνατό να επέμβει και ο παραγγελιοδότης του μνημείου, ο οποίος είχε τις δικές του ιδέες και επιθυμίες για τον τρόπο της άπεικόνισης.

Ο ρόλος συνεπώς των πορτραίτων, ανεξάρτητα από το βαθμό της πιστότητάς τους, ήταν εικονιστικός και υπήρχε πάντοτε η πρόθεση να ταυτιστούν οι μορφές από το θεατή. Στην ταύτιση βοηθούσε ή επιγραφή που συνόδευε συχνά τα πορτραίτα και έδινε πληροφορίες για τους εικονιζόμενους. Άλλα και ο τρόπος απόδοσης των μορφών ακολουθούσε όρισμένους κανόνες, υποτασσόταν δηλαδή σε μία γλώσσα που μπορούσαν να καταλάβουν πιθανότατα όλοι οι σύγχρονοι. Έτσι η θέση των μορφών δεν ήταν τυχαία, αλλά ακολουθούσε τις περισσότερες φορές μία συγκεκριμένη ιεραρχία. Άκομη υπήρχε τρόπος να διακριθούν οι ηλικίες όχι μόνο με τα φυσιολογικά χαρακτηριστικά αλλά και με τη βοήθεια της κόμμωσης ή της πτυχολογίας των ένδυμάτων³. Τέλος ήταν δυνατό οι νεκροί να παρασταθούν σε μία ιδεαλιστική γυμνότητα ή σε διάφορους αγαλματικούς τύπους θεών για να διακριθούν από τους ζωντανούς.

Το ανάγλυφο που εξετάζουμε δε σώζει επιγραφή, είναι όμως διαυγές το μήνυμα της παράστασής του. Χωρίς αμφιβολία ο ώριμος άνδρας και η καθιστή γυναίκα αποτελούν ζευγάρι⁴. Είναι οι ζώντες γονείς του νεκρού, ο

1. Βλ. Μ. Λαγογιάννη, *δ.π.*, 53.

2. Βλ. Μ. Λαγογιάννη, *δ.π.*, 86 κ.έ. Έχουν προηγηθεί οι μελέτες: D. Dimittrov, *Das Porträt auf den Grabstelen römischer Zeit in Nordostmakedonien*, BIA Bulg. XIII (1939) 1-128. A. Rüs ch, *Das kaiserzeitliche Porträt in Makedonien*, Jdl 84 (1969). 59-196. M. Alex andrescu - V i a n u, *Les stèles funéraires de la Macédoine romaine*, Dacia, N.S. XIX (1975) 183-200.

3. Στις γυναικείες μορφές ή πολυπλοκότερη κόμμωση και ή κομψότερη πτυχολογία του ιμάτιου αντιστοιχούν σε νεαρότερες ηλικίες. Οι ώριμότερες γυναίκες εικονίζονται τις περισσότερες φορές με το ιμάτιο «*πέρ την κεφαλήν*».

4. Ο κύλινδρος που πιθανότατα κρατούσε ο άνδρας είναι ένδεικτικός του ενδιαφέροντός του για τα γράμματα. Σχετικά βλ. T h. B i r t, *Die Buchrolle in der Kunst*, 1907. Βλ. άκομη E. P f u h l, Jdl 22 (1907) 113 κ.έ.

όποιος άνεβαίνει σέ μιá ήρωϊκή σφαίρα καθώς εικονίζεται στόν εικονογραφικό τύπο του Θρακός ήπέως¹. Τίς μορφές χωρίζει ή παράσταση του δένδρου μέ τó έλισσόμένο στόν κορμό του φίδι, χθόνιο σύμβολο που έδω μοιάζει νά ήριοθετεί δυό διαφορετικούς κόσμους.

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΟΓΙΑΝΝΗ-ΓΕΩΡΓΑΚΑΡΑΚΟΥ

SUMMARY

M. Lagogianni-Georgakarakou, Macedonian grave stele.

The grave stele, index No 6937 of the Archaeological Museum of Thessaloniki, comes from the region of Thessaloniki and it dates from the Trajan period. On the relief representation of the facade it can be observed a mixture of the hellenistic tradition of Macedonia and the newly introduced Roman tendencies. The faces of the figures are general illustrative forms, which are repeated in other monuments of the region. Otherwise the relief is regulated by certain rules that enable the identification of the illustrated figures and the understanding of the general message of the representation.

1. Είναι δυνατό ό Θραξ ήπέυς νά παριστάνει όχι τó άφηρημένο σύμβολο, αλλά τόν ίδιο τó νεκρό, άποτυπώνοντας τά φυσιογνωμικά του χαρακτηριστικά. Σχετικό παράδειγμα σώζουν οί ταφικές στήλες άρ. έρ. 1758 και 6115 τού Μουσείου Θεσσαλονίκης κι άκόμη μιá ταφική στήλη άπό τó Μουσείο τής Κωνσταντινούπολης, βλ. G. M e n d e l, Musées Impériaux Ottomans: Catalogue des sculptures grecques, romaines et byzantines, Constantinople 1912-14, III, 270 άρ. 1050. Σχετικά βλ. και S. D ü l l, ό.π., 89.